

den Fortjeneste, Manden kunde have af Den, vilde være suurt nok fortjent.

Blechingberg: Jeg troer ikke, det tilkommer os at være Bærger for den Mand, der har budt paa Lille Dimon (Nei!). Han maa vide, hvad han har budt, og hvorfor han har budt det. Derimod troer jeg, at det tilkommer os at paasee Statskassens Interesse i Henseende til Afhændelsen af Domaineeiendommene. Det er en Hovedsag for mig, og da jeg ikke har mindste Tvivl om, at Statskassen er vel tjent med denne Afhændelse, stemmer jeg for Loven, enten saa der mangler Noget eller ikke mangler Noget i Henseende til de Motiver, der have ledet Afhændelsesmaaden, med Hensyn til hvilket Spørgsmaal Omstændighederne ere saa særegne i det Tilfælde, hvorom her er Tale, at man vistnok har Banffelighed ved at bringe det ind under almindelige Categorier.

Ordføreren (Zillisch): Grunden til, at Udvalget ikke søgte nærmere Oplysning om Aarsagen til, at Den var opbudt til Arvesætte og ikke til Eiendom, var, at der ikke i Udvalget opstod nogen Tvivl om, at det i denne Sag var et temmelig ligegyldigt Spørgsmaal. Naar der er yttret, at den Kjøbesum, der er budt for Den, skulde være altfor stor, saa skal jeg blot tillade mig at gjøre opmærksom paa, at een Mand vel staaer som Kjøber, men at der er 5 Mænd til, der have paataget sig som Selvsfyldnere og Cautionister at indestaae for, at Auctionsconditionerne blive nøiagtig opfyldte. Disse 6 Mænd ere mig alle personlig bekendte som meget dygtige og indsigtsfulde Mænd, der nøie, og maaskee nøiere end de fleste andre oppe paa Derne, i en Række af Aar have kendt Lille Dimon, og de have alle 6, $\frac{3}{4}$ Aar efterat Auctionen blev afholdt, erklæret sig villige til at vedstaae deres Bud. Auctionen var den 24de August 1850, og den 23de Mai 1851 have de afgivet denne Erklæring. Jeg troer derfor ikke, at der er nogen som helst Grund til at antage, at de skulde have budt en højere Sum for Den, end de ere overbeviste om, at de kunne staae ved at give for den.

Kirck: Hvad den ærede Ordfører har oplyst her, og jeg tvivler ikke om, at det for-

holder sig saaledes, som han har sagt — forekommer mig rigtignok at staae aldeles i Modstrid saavel med, hvad der indeholdes i Motivverne, som ogsaa med, hvad der under Sagens Behandling er blevet oplyst: at det er en i det vilde Hav liggende ubeboet Ø, hvortil Adgangen er saa besværlig, at kun Færingerne, der ere vante dertil, paa enkelte Tider af Aaret kunne bestige Den og der klippe de vilde Faar, som findes der — der findes jo ikke Andet paa Den (Munterhed) — og hvis Uld er meget daarlig, og de høste saaledes kun ringe Fordeel deraf. Denne Ø har jo, efter Motivverne, tidligere været overladt Dvalbingerne til Afbenyttelse imod en ringe Afgift, og Forholdet, saaledes taget for Die, forekommer mig, staaer saa temmelig nær et Fæsteforhold her i Landet. Skulde man nu berøve disse Mennesker, Dvalbingerne, den Indtægt, de have havt deraf, og derpaa søge at faae et højere Bud hos Folk, som maaskee siden vilde fortryde det, da forekommer det mig, at dette var at handle imod den Aand og de Principer, som ved Statens øvrige Gods er lagt til Grund for Salg, og jeg skjønner ikke, hvorledes man kan komme til et saadant Resultat, at det vil være rigtigt at antage et Bud af en saadan Natur. Vel er det saa, som den ærede 4de Landsstingsmand for 1ste Kreds (Blechingberg) ansøgte, at vi skulle ikke opkaste os til Bærger for Andre; men jeg troer, at hvor Sagen dreier sig om Principer, der bør Rigsdagen, og følgerig ogsaa dette Thing, holde fast ved, hvad det eengang har udtalt og antaget som fast. Dens ringe Udbytte er jo ofte nok udhævet som Grund til, at Salget har været udsat i længere Tid, lige som det ogsaa er blevet oplyst, at man i Grunden ikke vidste, om Staten eiede denne Ø eller ikke (Indenrigsministeren: Nei!); der savnes aldeles tilstrækkelige Oplysninger i denne Henseende. Derfor staaer det for mig — endnu engang være det sagt — saaledes, at man hellere burde lade de Mennesker, der vistnok ere trængende dertil, beholde Den i Leie, saaledes som de tidligere have havt den, nemlig Dvalbingerne.

H. P. Hansen: Man vilde maaskee mene, at der allerede er talt nok om denne lille